

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

Xema Sabinii, Vorkstaartmeeuw in Nederland. — Zondag 7 October bevond ik me 's morgens ongeveer 6 uur aan 't strand, 3 K.M. ten Noorden van ons dorp, toen ik, op korten afstand van me verwijderd, een tamelijk kleine meeuw ontdekte, welke ik eerst door den kijker bekeek, maar die ik tenslotte totaal op mijn gemak kon opnemen, doordat zij zich tot op enkele meters afstand liet naderen zonder de minste vrees. Verscheidene keeren moest ik zelfs met mijn stok zwaaien om bij 't opvliegen de staart te bekijken, den vleugel wanneer hij uitgeslagen was, de ondervleugeldekveeren en de manier van vliegen.

Langer dan een half uur bewonderde ik 't dier op 2 meter afstand en keek mijn oogen uit. Hieronder volgt de beschrijving.

Snaveltje zwart, kop te beginnen even boven snavel blauwgrijs, vooral 't achterhoofd. Nekbovenzij blauwgrijs als achterkop; dit gaat over in 't warme bruin van den rug en vleugel (voor een deel, kleur slagpennen volgt); dit bruin trok iets in 't blauwgrijze. De voorste (dus langste) groote slagpennen pikzwart en wanneer vleugel openging waren er een gitzwarte en een spierwitte band achter elkaar, wat voor een meeuw een heel raar effect opleverde.

De dekveeren van dat warme bruin waren, elk apart, zelfs al op een afstand te zien, doordat ze een spierwit randje hadden. Dit maakte alles nog fijner. De heele onderkant was zuiver wit; ook de staart, behalve een gitzwarte zoom aan 't eind, en 't allermooiste was dat deze zeer duidelijk, hoewel niet diep, gevorkt was. De pooten, van achtereen voorzien, waren lichtgrijs.

De vorm was kort, ietwat gedrongen, maar in de vlucht was hij slank, want de vleugels waren vrij lang, reikten in zittende houding aardig buiten den staart. 't Oog leek me zwart, maar misschien was dit wel door het afsteken tegen 't wit. In grootte stond hij in tusschen dwerg- en kleine zeemeeuw. Ik zou verder nog veel van 't dier kunnen vertellen, maar acht dit hier overbodig.

Den volgenden dag bezocht ik de collectie van 't Leidsch Museum en kreeg toen zekerheid omtrent de waarneming: een jonge vorkstaartmeeuw. Van dit dier zijn 2 vangsten in Nederland bekend, nl. één jong van 1863, geëtiketteerd »Mer du Nord«; één jong ♂. 11 October 1892 aan den Hoek van Holland geschoten. Na deze waarneming ben ik zeer veel aan zee geweest en nam toen op 9 October langer dan 2 uur 2 exemplaren waar, en voor 't laatst zag ik 't dier nu weer één voorwerp, op 28 October 1917, ongeveer op dezelfde plaats.

Behalve de vorkstaarten doen ook de dwergmeeuwen van 't jaar vreemd; van hen zag ik in October niet minder dan 19 exemplaren, waaronder slechts één jong voorwerp.

Noordwijk aan Zee.

JAN VERWEIJ.

Heidekikker in de Vechtstreek. — Ik weet niet of het nog steeds een zeldzame vangst is, maar in 't laatst van Juli ving mijn zoontje te Ankeveen op een weiland behoorende bij „Berg en Vaart” een heidekikker. Hij bevindt zich nog steeds in goeden welstand in een terrarium. In tegenstelling met andere kikkers en padden wil hij geen regen- of meelwormen eten, doch alleen krekels en spinnen. Mijn zoontje bracht van daar ook een paar kleine padjes mede (*Bufo calamita*) waarvan het daar wemelde. Hier te Maarssen komen die niet voor.

Maarssen, 14 Sept.

J. EYMA.

Eekhoortjesbrood. — Toen ik verleden Zondag in een bosch rustig mijn boek zat te lezen werd mijn aandacht eensklaps getrokken door een eekhoorn, die op een 20 M. van me zijn dennenappel kwam uitpluizen. Ofschoon ik dit reeds meermalen waarnam, kon ik toch niet nalaten bij elke gelegenheid weer de bevallige bewegingen van het leuke diertje te bewonderen. De maaltijd duurde ditmaal echter niet lang. Zijne aandacht werd klaarblijkelijk door een zich op den grond bevindend voorwerp aangetrokken. In een oogwenk zag ik hem naar beneden glijden en daar den hoed van een paddenstoel afrukken. Dezen in zijn bek dragende kwam hij er mee in de richting waar ik me bevond. Hij kwam zoo tot op een paar meters van me zonder me te zien, tot ik door een spontane beweging zijne aandacht op me trok. Mij gewaar wordende liet hij zijn paddenstoel vallen en nam de wijk op een boom, een 10-tal M. verder waar hij door geluid en gebaren te kennen gaf, dat hij me erg vervelend vond. Ik hield me natuurlijk goed stil en langzamerhand scheen hij meer vertrouwen in me te stellen, want hij kwam stilaan dichterbij, zijn oogen beurtelings naar mij en de paddenstoelen gericht. Hij was zeker van plan den paddenstoel te verorberen. Jammer genoeg kwam een wandelaar ons storen en mijn vriendje nam voor goed de vlucht. — Ik heb veel in de bosschen vertoefd en er waargenomen wat me de moeite waard scheen, maar nimmer nog zag ik een eekhoorn paddenstoelen eten. Gebeurt zulks meer, of is er niets over bekend?

Harderwijk.

H. QUIRJNEN.

Het gebeurd vaker, de naam Eekhoortjesbrood is er naar gegeven.

J. Hs.